

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 218

гр. Разград , 02.06.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на втори юни, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Рая П. Йончева
Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Христов

като разглежда докладваното от Атанас Д. Христов Въззивно гражданско дело
№ 20213300500135 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК.

Образувано е по Жалба с вх. № 244 от 25.03.2021г. по описа на ДСИ при РС – Исперих подадена от Х. А. Х., ЕГН *****, с адрес обл. Разград, общ. Исперих, с. Лъвино, ул. Генерал Владимир Заимов № 7 (изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора - Бургас) – длъжник по изп. дело № 1/2019 г., на ДСИ – при РС - Исперих срещу действията на ДСИ Ц.М., държавен съдебен изпълнител при Разградски районен съд /командиран по Заповед № РД-14-152/18.12.2018г. на председателя на РЗОС/ по изп. д. № 1/2019 г. по описа на ДСИ – при РС – Исперих, изразяващи се в насочване на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо, а именно – налагане на заповест с Разпореждане от 09.03.2021г. С това разпореждане е наложен заповест върху вземанията на длъжника от Министерство на правосъдието по Решение № 10113/29.01.2021г., постановено по в. гр.д. № 4867/2019г. по описа на САС, във връзка с Решение № 7129 от 15.11.2018г., постановено по гр.д. № 3683/2017г. по описа на СГС, както и върху вземания на длъжника, които ще му бъдат изплатени в бъдеще по редица дела, които води срещу Министерството на правосъдието.

Жалбоподателят сочи, че с горесцитираното Разпореждане от 09.03.2021г. ДСИ налага заповест върху обезщетения. Счита, че насочването на изпълнение върху обезщетения е незаконно, тъй като съгласно чл. 446а ГПК обезщетенията са несеквестируеми. Подчертава, че съгласно чл. 447 ГПК всеки отказ на длъжника от закрива е недействителен, т.е. дори и длъжника не може да се откаже от закрива. Моли се оспорените действия на съдебния изпълнител да бъдат отменени.

Взискателят Н. Ф. Т., на осн по чл. 436, ал. 3 ГПК, е подала писмени възражения по жалбата. Намира жалбата за неоснователна. Сочи, че обезщетението, което е присъдено на длъжника не е несеквестируемо имущество и наложения по нейна молба запор следва да бъде реализиран.

В изпълнение на чл. 436, ал. 3 ГПК, ДСИ е приложил мотиви, в които застъпва позиция за неоснователност на жалбата. Намира за неправилно становището на длъжника, че запора е наложен върху несеквестируемо имущество.

Настоящата частна жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 436, ал. 1 срещу подлежащо на обжалване действие (чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК) от легитимирано за това лице, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Съгласно чл. 437, ал. 3 ГПК, съдът разглежда жалбата въз основа на данните в изпълнителното дело и представените от страните доказателства. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Подадена е била молба с вх. № 3303/04.12.2018г. по описа на СИС при РС Ловеч за образуване на изпълнително дело от Н. Ф. Т. /наследник на Ф.Х.З./ и А. А. З. за събиране от длъжника на вземане въз основа на изпълнителен лист от 18.04.2002г. издаден по НОХД № 72/2000г. по описа на РС – Търговище /л.3 ИД/. С разпореждане от 05.12.2018г. ДСИ при РС – Ловеч образувал изпълнително дело под № 775/2018г. и го изпратил по подсъдност на ДСИ при РС – Исперих. С разпореждане от 04.01.2019г. на ДСИ при ИРС е образувано процесното дело № 1/2019 г., по описа на СИС при РС – Исперих. В хода на производството първият взискател е починал на 29.12.2020г., като е оставил за свой единствен наследник своята дъщеря – втория взискател /л. 36 ОС/. На 08.01.2019 г. е връчена ПДИ на длъжника. ДСИ е извършил цялостно проучване имущественото състояние на длъжника.

На 04.03.2021г. взискателят А. А. З. депозирала молба с която поискала да се наложи запор върху вземанията на длъжника, които ще получи от Министерство на правосъдието, присъдено му по гр.д. № 4867/2019г. по описа на САС, както и да бъде наложен запор и върху всички вземания, които ще му бъдат изплатени в бъдеще, тъй като води редица дела срещу МП.

С Разпореждане от 09.03.2021г. на ДСИ при ИРС е наложен запор върху вземанията на длъжника от Министерство на правосъдието по Решение № 10113/29.01.2021г., постановено по в. гр.д. № 4867/2019г. по описа на САС, във връзка с Решение № 7129 от 15.11.2018г., постановено по гр.д. № 3683/2017г. по описа на СГС, както и върху вземания на длъжника, които ще му бъдат изплатени в бъдеще по редица дела, които води срещу Министерството на правосъдието.

Изпратено е запорно съобщение, изх. 1343/09.03.2021 г. на ДСИ при РС-Исперих, до Министерство на правосъдието, което е получено на 11.03.2020г. /л.82-83 ИД/. В отговор МП депозирало писмо с вх. № 22 от

23.03.2021г. по описа на СИС при РС – Исперих. В същото е посочено, че на осн. чл. 508, ал.1, т.1 ГПК съобщава, че не признава за основателно вземането на длъжника от МП, тъй като Решение № 10113/29.01.2021г. постановено по в.гр.д. № 4867/2019г. по описа на САС е обжалвано с касационна жалба пред ВКС, поради което същото не е влязло в сила /л. 86 ИД/.

Разпореждането за наложения запора е връчено на жалбоподателя на 15.03.2021г. – л.85 ИД.

Основният спор по делото е дали обезщетенията върху, които е наложен запора представляват несеквестируемо имущество.

Несеквестируемостта защитава имуществените обекти, които са необходими за издръжката на длъжника и неговото семейство и представлява изрично прогласена в закона забрана за принудително изпълнение върху определени имуществени права на длъжника. По аргумент от чл. 446 от ГПК несеквестируем доход представляват възнагражденията за труд, както и пенсията, в размер до размера на минималната работна заплата. В случаите, в които доходите на длъжника с посочения произход са в размер над минималната работна заплата, удържки от тях могат да се правят само над посочените в закона размери на несеквестируемия доход (чл. 446, ал. 1 и ал. 2 от ГПК). Съгласно нормата на чл. 446а от ГПК пък несеквестируемостта на тези доходи, както и несеквестируемостта на помощи и обезщетения, предвидена в нормативен акт, различен от ГПК, се запазва и ако тези доходи са постъпили по банковата сметка на длъжника, но не по-рано от един месец преди налагане на запора. **Следва да бъде отбелязано, че с тази правна норма не се въвежда несеквестируемост на определени парични средства, а само се допълва, че определените по закон несеквестируеми трудови доходи, пенсия, обезщетения и помощи продължават да бъдат такива дори когато постъпят по банковата сметка на длъжника.** Така и Решение № 152 от 23.04.2021 г. на ОС - Велико Търново по в. гр. д. № 469/2020 г.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че натрупаните по сметката от предишни преводи суми и остатъци от такива имат характер на спестявания, които не се ползват от закрилата на несеквестируемостта и върху тях може да бъде насочено принудително изпълнение, стига да са постъпили по банковата сметка не по-рано от един месец преди налагането на запора (арг. т. 13 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК и чл. 446а ГПК).

Следва изрично да се подчертае, че в случая нормата на чл. 446а ГПК, на която се позовава жалбоподателя не намира приложение. Това е така, тъй като същата касае *Несеквестируем доход, получен по сметка в банка* /както е озаглавена/. В настоящото дело е безспорно, че не се касае за суми получени по банкова сметка, а за запор върху вземания на длъжника, които суми евентуално ще му бъдат изплатени от МП /ако влязат в сила

осъдителните решения за присъждане на обезщетенията/.

Както е по сочено в мотивите на т. 5 от Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 3/2015 г., ОСГТК : *За да може изпълнението по запора да се насочи към определено вземане на длъжника, не е нужно същото да е изискуемо. Изпълнението, респективно запорът могат да бъдат насочени и върху вземания, които са условни, срочни, спорни и дори такива, изпълнението на които зависи от насрещна престация на длъжника. Вземането не съществува като факт от обективната действителност, поради което установяването му и правата върху него не може да бъде извършено чрез проверка, подобна на тази по чл. 465 ГПК за движимите вещи и по чл. 483 ГПК за недвижимите имоти. Затова при налагането на запора не се изисква предварителна проверка за това дали вземането действително съществува. Налагането на запора и последващите изпълнителни действия по отношение на вземането се предприемат само въз основа на твърденията на вискателя, че неговият длъжник има определено вземане към трето лице. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не.*

Установяването на факти, от които страната в исковия или изпълнителен процес черпи права, е в нейна доказателствена тежест. Дали едно имущество на длъжника е секвестрируемо или несеквестрируемо, не се установява служебно от съда или съдебния изпълнител, а се доказва от длъжника, който твърди /или възразява/ , че имуществото е изцяло или от части несеквестрируемо. Така и Решение № 125 от 04.11.2015 г. по гр.дело № 5502/2013 г. на ВКС, II г.о., ГК. **Длъжникът не е ангажирал никакви доказателства, за това че обезщетенията върху които е наложен запор са несеквестрируемо имущество.**

По изложените съображения съдът намира, че действията на ДСИ, свързани с насочване на принудителното изпълнение върху обезщетения, изразяващо се в налагането на запор върху обезщетения от МП, са законосъобразни. Поради това и подадената срещу тях жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 437 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ по Жалба с вх. № 244 от 25.03.2021г. по описа на ДСИ при РС – Исперих подадена от Х. А. Х., ЕГН *****, с адрес обл. Разград, общ. Исперих, с. Лъвино, ул. Генерал Владимир Заимов № 7 (изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора - Бургас) – длъжник по изпълнително дело № 1/2020 г., на ДСИ при РС - Исперих срещу действията на ДСИ Ц.М., държавен съдебен изпълнител при Разградски районен съд /командиrowан по Заповед № РД-14-152/18.12.2018г. на председателя на РзОС/ по изп. д. № 1/2019 г. по описа на ДСИ – при РС – Исперих, изразяващи се в насочване на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо, а именно – налагане на заповор върху вземания за обезщетения от Министерство на правосъдието, който заповор е наложен с Разпореждане от 09.03.2021г. по изпълнително дело № 1/2019 г., на ДСИ при РС – Исперих.

Решението, на основание чл. 437, ал. 4 ГПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____